

ren, bleven te *Altenburg* achter. Kunz was door zijn ver-spieder van alles onderrigt. Den 8sten Julij komt hij, onder bedekking van den nacht, in de nabijheid van het kasteel. Met ladders beklimt hij een venster. Geheel het hofpersoneel is in de stad: van een zieken portier en een dronken trawant is geen tegenstand te wachten. Kunz dringt de slaapkamer der vorstelijke kinderen binnen en door bedreiging met den dood brengt hij Ernst tot zwijgen. Albrecht heeft zich onder 't bed verscholen, in zijn plaats neemt men den kleinen graaf van Barby meê; reeds is men in den slottuin, als Kunz de dwaling ontdekt en ijlings herstelt. Jammerend ziet de Keurvorstin uit haar venster haar kinderen wegsleuren, onmagtig tot eenige hulp, daar het roofgespuis haar kamerdeur van buiten gesloten heeft.

Door schrikbren eed verbinden zich de roovers om elkaar getrouw te blijven en nooit hun prooi uit te leveren. Nu scheiden zij. Twee, Mosen en Schönfels, slaan den weg naar *Frankenland* in, Kunz is bij 't morgenkrieken reeds in de nabijheid van het klooster *Grünhain*, niet ver van zijn slot *Eisenberg*. Nog altijd jaagt hij voort, — nog maar een half uur, en hij is op Boheemsch gebied. Reeds is de zon ter middaghoogte gerezen; 't arme kind begint van honger te schreijen. Kunz tilt het van 't paard en gaat het bosch er meê in, om beziën te zoeken. Daar treft hij een kolenbrander aan, die hem argwanend opneemt. Overal toch werd de stormklok geluid, een jongen, die naar de stad, naar *Geyer*, was geweest, was teruggekomen met het berigt, dat de vijand *Altenburg* overvallen en een kostelijken buit meêgesleept had. „Van waar komt gij met dat kind, en waar wilt gij heen?” vraagt de kolenbrander den roover. „De kwaêjongen was mij ontloopen, maar 'k heb hem weêr opgevangen”, is 't antwoord; maar nauwelijks is 't den kinderdief over de lippen, of hij valt ter aarde: zijn sporen zijn in taaie slingerplanten